

Compusele neoclase în terminologia actuală

Doina BUTIURCA*

Vlad BUTIURCA**

Keywords: *terminology; neoclassical compounds; semantic nucleus; Greek-Latin; interdisciplinary*

Există o convergență a limbilor greacă și latină – unanim acceptată în literatura de specialitate – care a pus bazele lingvistice ale terminologiei moderne. Sunt fundamente a căror continuitate este vizibilă și astăzi, în condițiile unei evoluții fulminante a științei, a diversificării surselor terminologice, etimologice, conceptuale și lingvistice. Numeroase sunt argumentele istorice (după moartea lui Alexandru cel Mare, centrul cultural al cunoașterii grecești se va deplasa din Grecia la Alexandria, iar apoi la Roma) și culturale (latinii preiau de la greci cunoașterea aprofundată a științelor, metodologia, împrumută terminologia de-a lungul multor secole, dată fiind capacitatea de adaptare a limbii grecești, la crearea de noi termeni) care explică legătura particulară dintre științe, limba greacă (P. Cousin, R. Bloch 1988, Vlad Gh. Nistor 2000; Fr. Chamoux 1985) și limba latină.

Două sunt căile acestei continuități peste secole: a. resemantizarea termenului în concordanță cu modificările conceptuale – înobilarea sensurilor; b. restrângerea sensului inițial.

1. Resemantizarea termenului în compusele neoclase

Înobilarea sensurilor inițiale ale elementelor de sursă greco-latină este un procedeu de mare productivitate în cazul termenilor care denumesc corpul omenesc. *Somato-*, *somato-* (cf. gr. *σῶμα*, *-ατος* s.n.), *pneumo-*, *pneumo-* (cf. gr. *πνεῦμα*, *-ατος* s.n.), *psih(o)-*, *psih(o)-* (cf. gr. *ψυχή*-, *ῆς* s.f.) sunt doar câteva exemple pe care le vom cerceta dintr-o perspectivă etimologică, semantică și funcțională în terminologia actuală. Includem neologismele din domeniul NA în clasa *compuselor neoclase* (Lüdeling, Schmid, Kiokpasoglou 2001; Iacobini 2004; Amiot 2008). Termenul este sinonim cu acela de *compus savant*, *compus tematic*. Are accepțiunea de cuvânt compus, format în limbile romanice (și nu numai!), în baza elementelor de sursă greco-latină, prin procedeul de compunere tematică (Avram 1997). Compusele

*Facultatea de Științe Tehnice și Umaniste din Târgu-Mureș, Universitatea Sapientia din Cluj-Napoca, România (butiurcadoina@yahoo.com).

**Universitatea de Medicină, Știință și Tehnologie George „Emil Palade” din Târgu Mureș, România (vladbutiurca@yahoo.com).

neoclasică au rolul de a clasifica obiectele și de a denota conceptele în limbajele specializate.

1.1. Metamorfoza sensurilor și domeniile cunoașterii

Psih(o)-, psiho- și *pneumo-, pneumo-* desemnau fundamentele vieții, în vremea lui Hipocrates. *Pneuma-* și *pneumat(o)-* erau în limba greacă două cuvinte cu sensuri inițiale cvasiidentice, care desemnau ideea de suflet, respirație, principiul activ al vieții înseși etc. Conceptul desemnat prin *pneuma-* (cf. gr. πνεῦμα, -ατος) era utilizat cu sensurile de „suflu, vânt; respirație; expirație, miros; viață, suflet” (Gioroceanu 2008: 157), pe care le regăsim în general, și în semantica lexemului *pneumat(o)-* (cf. gr. πνεῦμα, -ατος), format în baza aceleiași rădăcini, cu deosebirea că la sensurile deja existente se adaugă și trăsătura conceptuală de „pulmonar”.

Din perspectivă religioasă, *pneuma-* semnifică ideea de *spirit, respirație*, suflare, conotații referitoare la o substanță non-corporală, aflată în opoziție cu corpul material. Ideea de *suflet*, așa cum o concepem noi astăzi, grecii o exprimau prin *psykhē* (cf. gr. ψυχή), un concept necesar pentru a marca opoziția dintre spirit (gr. πνεῦμα, -ατος) și suflet (cf. gr. ψυχή). În forma sa cea mai înaltă, *pneuma-* este spiritul divin care animă lumea, ordonând-o și dirijând-o. În creștinism a dobândit o semnificație teologică aparte – *duhul* sau *sufierea lui Iahve*. Substantivul ebraic *ruah* este redat în versiunile grecești ale Vechiului Testament prin *pneuma-*, iar în versiunea latină, prin *spiritus* – opus în mentalitatea romanilor, lui *anima* (Biblia 2001). În filosofia stoică, *pneuma-* desemnează conceptul de „respirație a vieții”, un amestec de aer și foc, un principiu activ, generativ, care organizează deopotrivă omul și cosmosul.

Medicina a produs mutații fundamentale în semantica termenului, atât de profund legat de miracolul grecesc al vieții spirituale și al relației omului cu Universul. Din perspectivă fiziologică, gr. πνεῦμα, -ατος era utilizat *ab initio* cu sensul de „respirație”. Conceptul cunoaște o extindere de sens semnificativă, începând cu doctrina lui Galenus. Specializarea și respecializarea succesivă a termenului este determinată de descoperirile apărute în domeniul medical, de-a lungul secolelor.

Compusele neoclasică formate cu rădăcinile grecești *pneumat(o)-, pneumatos* nu se referă la pulmoni/plămâni în toate situațiile, adesea creându-se confuzii: termenul *pneumomastografie*, de exemplu, deși format cu rădăcina πνεῦμα- nu are nicio legătură conceptuală cu plămânul, ci desemnează „radiografia unui sân după injectarea de aer într-o cavitate chistică” (Marcu 2019: 762), tot așa cum med. *pneumogastrografie* desemnează „radiografia cavității gastrice după introducerea de aer în stomac” (*ibidem*). Specialistul în boli pulmonare este desemnat prin termenul de *pneumolog*, nu printr-un termen format cu afixul *pneumato-*. Știința fenomenelor spirituale, „ca cercetare relativă la principiile vitale” (Marcu 2019:761) este desemnată prin compusul *pneumatologie* (it. *pneumatologia*, cf. gr. πνεῦμα, -ατος – spirit, *logos* – studiu), în timp ce ramura medicinei care studiază bolile plămânului și tratamentul acestora este desemnată prin termenul *pneumologie* (cf. fr. *pneumologie*), dezvoltat în baza rădăcinii πνεῦμα-.

Toate compusele neoclasică formate de la radicalul *pneumat(o)-*, indiferent dacă avem în vedere domeniul medical sau alte domenii ale cunoașterii umane au sensul specializat de „care conține aer/ care este umplut cu aer/ referitor la aer”,

devenit invariantă conceptuală. Iată câteva exemple de termeni și definiții ale conceptelor (Marcu 2019: 761) din diferite științe: a. fiz. *pneumatic* (it. *pneumatico*, cf. lat. *pneumaticus*, -a, -um) „parte a fizicii care studiază proprietățile aerului și ale gazelor”; med. *pneumatocele* (fr. *pneumatocèle*) – „tumoare gazoasă intrapulmonară”; med. *pneumatoză* (fr. pneumathose) – „acumulare de gaze în cavitățile naturale, în organe sau țesuturi”; ped. *pneumatolit* (fr. pneumatolyte) – „rocă magmatică formată prin pneumatoliză” etc.

Cu toate acestea, regula că numai formantul gr. *pneumat(o)*- desemnează noțiunea de „care conține aer/umplut cu aer” nu este universal-valabilă în desemnarea conceptelor științei moderne, dat fiind faptul că întâlnim o serie de neologisme având același sens („care conține/umplut cu aer”), dar formate în baza rădăcinii *pneum(o)*-: pneumocraniu/pneumoencefal (fr. *pneumocrâne*/fr. *pneumocéphale*) – „acumulare de aer în cavitatea craniană”.

Conceptul de *pulmon* este legat etimologic de forma latină *pulmo*-, menționată inițial de Cicero (Guțu 2003) și nu de forma grecească. Varianta latinească a contribuit la formarea termenilor din domeniul NA – med. *pulmonar* (fr. *pulmonaire*, cf. lat. *pulmonarius*, a, um) – a denumirii bolilor (med. *pulmon tropical eozinofil*) etc. și are o productivitate redusă în comparație cu varianta grecească.

Formantul *somat(o)*-, *somat(o)*- (cf. gr. σῶμα, -ατος s.n.) era utilizat în limba greacă cu sensurile de „corp, cadavru; viață, persoană; materie; obiect tangibil; fundament; conjunct, parte a corpului, organ” (Gioroceanu 2008: 175). În limbajul medical asistăm la restrângerea sensului inițial. *Somat(o)*-, *somat(o)*- desemnează corpul ca organism fizic precum și ansamblul celulelor din organism, cu excepția celor cu rol de reproducere, în opoziție cu fenomenele psihice, desemnate prin *psih(o)*-, *psih(o)*- (cf. gr. ψυχή-, ψῆς). A contribuit la formarea terminologiei mai multor domenii ale științei.

Observația care se impune este că restrângerea sensului limitează productivitatea formanților de sursă greco-latină, în limbile romanice. Spre deosebire de *somat(o)*-, formanții gr. *psih(o)*- și gr. *pneum(o)*- au contribuit la formarea a peste 130 de termeni în cazul gr. *psih(o)*-, respectiv aproximativ 60 de termeni în cazul gr. *pneum(o)*-. Florin Marcu (2019) înregistrează doar 30 de neologisme formate cu gr. *somat(o)*-, iar Valeriu Rusu (2007) a înregistrat 27 de termeni, majoritatea împrumuturi din limba franceză. Funcțional, sunt termeni din domeniul medical (*somathormon*, *somatoblast*, *somatocit*, *somatogeneză*, *somatoplasmă*), din sfera botanicii (*somatofite*, *somatotropism*), a biologiei (*somatotip*), a cunoașterii științifice, în sens larg (*somatognozie*, *somatologie* etc.). În limba germană s-au format doi termeni – *somatotrofină*, *somatoscopie* (germ. *Somatotrophin*, germ. *Somatoskopie*).

2. Mobilitatea formanților de sursă greco-latină

Statutul formanților de sursă greco-latină este ambiguu și contadictoriu: pe de o parte, sunt elemente cu o semantică abstractă, păstrând vie legătura genetică și semantică cu rădăcinile lexicale proprii, chiar și în structuri monosilabice – de mai bine de două mii de ani; pe de altă parte, și-au pierdut statutul de cuvinte autonome (lexical și sintactic), aceasta fiind una dintre particularitățile caracteristice. Au supraviețuit în calitate de elemente de compunere, în terminologia actuală, fiind

deosebit de productive în conceptualizare. Florin Marcu (2019: 761–762) înregistrează nu mai puțin de 59 de neoneime formate cu gr. πνεῦμα,-ατος:

- *pneumă* (fr. *pneuma*) – sens primar.

În terminologie a devenit o metaforă conceptuală ale cărei scheme preconceptuale se leagă de religia și reprezentările spirituale ale grecilor. Înnobilarea de sens se înregistrează fie în ramurile și subramurile domeniului medical, fie în alte domenii ale științei și numai în combinație cu alți constituenți:

- *pneum(o)-*: sens înnobilat, știință medicală: *pneumologie*;
- *pneum(o)-*: sens înnobilat, excizie: *pneumectomie*;
- *pneum(o)-*: sens înnobilat, infecție: *pneumobacilemie*;
- *pneum(o)-*: sens înnobilat, bacterie: *pneumococ*;
- *pneum(o)-*: sens înnobilat, afecțiune pulmonară: *pneumoconioză*;
- *pneum(o)-*: sens înnobilat, agent al unor bronhopneumonii: *pneumobacil*;
- *pneum(o)-*: sens înnobilat, procedeu radiologic: *pneumoencefalografie*;
- *pneum(o)-*: sens înnobilat, studiul bolilor de plămâni: *pneumoftiziologie*;
- *pneum(o)-*: sens înnobilat, unitate de măsură: *pneumometru*;
- *pneum(o)-*: sens înnobilat, denumire generică: *pneumopatie*;
- *pneum(o)-*: sens înnobilat, boli: *pneumopleurezie*;
- *pneum(o)-*: sens înnobilat, medicament: *pneumosept*;
- *pneum(o)-*: sens înnobilat, aparat: *pneumotahograf*;
- *pneum(o)-*: sens înnobilat, metodă de tratament: *pneumoterapie*
- *pneumat(o)-*: sens înnobilat, știința fenomenelor spirituale: *pneumatologie*
- *pneumat(o)-*: sens înnobilat, acumulare de gaze: *pneumatoză*.

Observăm din exemplele excerptate că gr. *pneum(o)-* intră în structura compuselor neoclasice cu sensuri concrete, desemnând obiecte, tehnici, aparate, bacterii, unități de măsură, însușiri calitative, însușiri cantitative etc.

În ciuda faptului că sunt elemente lipsite de autonomie în limbile romanice, gr. *pneum(o)-*, ca și gr. *psih(o)-* au o mare mobilitate (apar deopotrivă în poziție inițială, medială și finală). Ordinea regresivă determinant-determinat (Corbin 2004) este o caracteristică definitorie și o regulă generală pentru compusele neoclasice. În particular însă, un formant clasic poate suferi mutații, devenind din determinant aflat în poziție inițială (prefixoid), determinat situat în poziție finală (sufixoid), în funcție de referent, de natura golului informațional din domeniul de cunoaștere, de situația de comunicare specializată. A se compara med. *pneumobacil* – unde avem structura determinant + determinat – cu med. *bronhopneumonie*, unde *pneum(o)-* devine el însuși determinat, dezvoltând o relație semantică și sintactică cu determinantul *bronh(o)-*. În structuri polimembre, formantul își poate păstra statutul de determinant, chiar dacă ocupă o poziție mediană, așa cum se poate observa în med. *bronhopneumopatie*, unde există structura determinant (*bronh(o)-*)+ determinant (*pneum(o)-*) + determinat (*-patie*). Spre deosebire de numeroși alți constituenți care suferă modificări formale în poziția finală (de ex. *cit-* pentru *celulă*, *-oid/-*, *id-* pentru *idee* etc.) și/sau în pozițiile intermediare, atât gr. *somat(o)-*, cât și gr. *pneum(o)-* sau

lat. *pulm(o)*- au conservat aceeași exigență formală standard. Formanții își păstrează statutul plurisilabic în toate situațiile, așa cum se poate vedea și din alte exemple:

- *bronhopneumonie* – „inflamație a bronhiilor și a plămânilor”;
- *bronhopneumonie cronică obstructivă*;
- *bronhopneumopatie malformativă* prin defect anatomic;
- *bronhopneumopatie* – „denumire generică pentru afecțiuni al bronhiilor și plămânilor”;
- *bronhopulmonar* – „referitor la bronhii și la plămâni”.

Explicația vine din faptul că rădăcinile gr. *pneum(o)*-/*pneumat(o)*-, ca și gr. *psih(o)*- s-au integrat perfect în lexicul limbii latine, așa încât au putut forma – structural și semantic – fundamente lingvistice solide, în derivare și compunere, supraviețuind în terminologia modernă. La rândul ei, forma lat. *pulmo*, *-nis* s-a integrat în așa măsură în taxonomia NA, încât a putut servi ca bază de formare în termeni precum med. *pulmonar* (fr. *pulmonaire*, cf. lat. *pulmonarius*, *a*, *um*), în denumirile bolilor (med. *pulmon tropical eozinofil*), în limbile romanice etc.

3. Interdisciplinaritate și structură în compusele neoclasice

În funcție de *nucleul categorial* (Scalise, Fábregas 2010) care determină proprietățile lexico-gramaticale ale compuselor cu *somat(o)*-, *pneum(o)*-/*pneumat(o)*- și *psih(o)*- clasa substantivelor este cea mai numeroasă. Din totalul de 116 termeni formați în baza gr. ψυχή-, ἦς, 70 sunt substantive inanimate. În cazul gr. *somat(o)*-, sunt substantive comune, inanimate, în marea lor majoritate de genul feminin, în limba română[16 substantive de genul feminin (*somatocit*, *somatotopie*), 4 substantive de genul neutru (*somatocit*, *somatotropism*) și 3 substantive de genul masculin (*somathormon*, *psihosomatician*). Există un singur substantiv animat – *psihosomatician* (medic specialist în psihosomatică). Numărul adjectivelor este redus (6 adjective, dintre care: *somatic*, *-ă*, *somatogen*, *-ă*, *somatopsihic*, *-ă*, *somatotrofic*, *-ă*). S-a format un sigur verb (*a somatiza*).

Modelele structurale specifice clasei substantivului sunt variate:

somat(o)- + substantiv simplu, în limba română: *somaogeneză*, *somaoplasmă*;

somat(o)- + substantiv format cu sufix, în limba română: *somatostimulină*;

somat(o)- + substantiv neoclasice simplu: *somatologie*, *somatognozie*;

somat(o)- + substantiv neoclasice compus: *somatoparafrenie*, *somatostatinom*;

somat(o)- + prefix privativ + substantiv neoclasice simplu: *somatoagnozie*;

alt formant + *somat(o)*- + sufix: *psihosomatician*

Tiparele de structură specifice clasei adjectivului sunt puține:

somat(o)- + sufix adjectival, în limba română: *somatic*, *-ă*;

alt formant + *somat(o)*- + sufix adjectival, în limba română: *psihosomatic*, *-ă*;

somat(o) + substantiv + sufix adjectival (adjectiv format prin conversiune, în limba română): *somatosexual*.

Una dintre caracteristicile compuselor neoclasice care denumesc corpul omenesc este capacitatea acestora de a forma derivate cu ajutorul prefixelor de sursă greacă. *Somat(o)*-, *psih(o)*- sunt productive cu prefixul privativ *a*:

prefix privativ + *somat(o)-* + substantiv neoclasic simplu: *asomatognozie*, *asomator*, *asomatofite*.

prefix privativ + *psih(o)* + determinat : *apsihognozie*.

Sensul unui compus este dat de *nucleul semantic* (*ibidem*, Villoing 2009) al acestuia, situat în partea dreaptă a compusului, de relația dintre nucleul semantic și nucleul conceptual (în partea stângă a compusului), și/sau de relația dintre parte și întregul numit *compus neoclasic* etc. Prezența unui nucleu semantic este o trăsătură fundamentală pentru clasa compuselor în general, în opinia lui Kampers-Manhe (Kampers-Manhe 1993), în sensul că suma elementelor la care face referire termenul compus este întotdeauna subordonată clasei de elemente la care face referire nucleul. Prezența nucleului semantic are relevanță din trei perspective:

a. Restrângerea sensului inițial vizează înainte de toate, nucleul semantic, iar apoi, *întregul* compus;

b. Nucleul semantic are consecințe în denotații, cu impact asupra creativității lexicale de la nivelul ramurii, al domeniului de cunoaștere în știință etc. Peste 95% (majoritatea substantive inanimate) dintre compusele care denumesc corpul omenesc se caracterizează prin prezența nucleului semantic, situație în care nucleul, elementele de structură, compusul sunt convergente funcțional și conceptual, corespunzând ansamblului denotației unuia dintre constituenți: de exemplu, *pneumoconioză* – „Ansamblul alterărilor bronhopulmonare determinate de inhalarea masivă și repetată a pulberilor minerale sau organice, ca o consecință a toxicității acestor particule și/sau a unei insuficiențe a proceselor de epurație pulmonară” (DM 2007: 821).

c. În taxonomie, prezența nucleului semantic are relevanță în stabilirea relațiilor semantice de incluziune, în relațiile de sinonimie, antonimie etc. *Somatogeneză*, de exemplu, este un hiponim al „obiectului” denotat de nucleul semantic, dacă avem în vedere numeroși alți compuși ai lui *geneză* (cf. gr. γένεσις, -εως – naștere, *geneză*, creare, existență). Clasa referenților termenului dat este mai mare decât a referenților lui *somatogeneză*, așa cum se poate deduce din exemplele, *psihogeneză*, *cardiogeneză*, *imunogeneză* etc., care sunt co-hiponime incluse în hiperonimul *geneză*. Hiponimele luate în considerare se află într-o relație de incompatibilitate, excluzându-se reciproc. În relație cu termenul generic, supraordonat, hiponimele (*psihogeneză*, *cardiogeneză*, *imunogeneză* etc.) sunt termeni specifici care păstrează toate componentele semantice ale hiperonimului, dar au dobândit și caracteristici suplimentare (DSL 2005: 252) prin conceptul medical desemnat de prefixoid (*psih-*, *cardio-*, *imuno-*, *somato-*).

Absența nucleului semantic este condiția *sine qua non* a utilizării interdisciplinare a compuselor neoclasice, în terminologia actuală: sensul, elementele de structură nu sunt convergente conceptual. Sensul compusului nu corespunde subansamblului denotației niciunuia dintre formanți: med. *pneumogastric* (adj.) desemnează „perechea a X-a de nervi cranieni” – termenul fiind utilizat interdisciplinar, în ramura neurologie, nu în pneumologie.

Concluzii

În terminologia actuală, compusele neoclase au o mare disponibilitate de a genera termeni care să acopere noțiunile noi ale științei, de a genera concepte și termeni la nivel disciplinar și interdisciplinar, din câteva considerente:

a. Chiar dacă nu realizează serii derivate deschise, productivitatea este dată de faptul că semantica termenilor nu este (cu excepțiile necesare!) limitativă.

b. Originea greco-latină a formațiilor nu manifestă presiune asupra neologismelor.

c. Mobilitatea este cel de-al treilea considerent.

A doua concluzie care se impune este că prezența nucleului semantic este relevantă pentru terminologie, lingvistică, lexicologie și semantică, deopotrivă. Dacă restrângerea sensului afectează nucleul semantic și productivitatea lexico-semantică a compuselor, în schimb, înobilizarea sensurilor, metafora conceptuală și terminologică au impact în creativitatea și funcționarea interdisciplinară a termenilor. Este consecința firească a legăturii vii pe care formațiile de sursă greco-latină o păstrează cu propriile rădăcini lexicale, chiar și după două milenii.

Bibliografie

Surse

Biblia 2001: Bartolomeu, Valeriu Anania, *Biblia sau Sfânta Scriptură*, Tipărită cu binecuvântarea și prefața Prea Fericitului Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, București, Institutul Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române.

DM 2007: Valeriu Rusu, *Dicționar medical (DM)*, București, Editura Medicală.

DSL 2005: Angela Bidu-Vrâncă et al., *Dicționar de științe ale limbii*, București, Editura Nemira.

Gioroceanu 2008: Alina Gioroceanu, *Terminologia greco-latină în româna actuală*, Craiova, Aius Print.

Guțu 2003: Gheorghe Guțu, *Dicționar latin-român*, ediția a II-a revăzută și adăugită, București, Humanitas.

Marcu 2019: Florin Marcu, *Dicționar actualizat de neologisme III*, București, Saeculum I.O.

Referințe

Arnaud 2004: Arnaud Pierre, *Problématique du nom composé*, în *Le nom composé. Données sur seize langues*, Lyon, Presses Universitaires de Lyon.

Avram 1997: Mioara Avram, *Compuse de tip tematic în presa actuală*, în „Studia Universitatis Babeș-Bolyai”, XLII, nr. 4. p. 25–36.

Chamouz 1985: Fr. Chamoux, *Civilizația elenistică*, București, Editura Meridiane.

Corbin 2004: D. Corbin, *Français (Indo-européen : Roman)*, în *Morphologie/Morphology. An International Handbook on Inflection and Word-Formation*, vol. 2, Berlin/New York, Walter de Gruyter.

Cousin et al. 1988: P. Cousin, R. Bloch, *Roma și destinul ei*, București, Editura Meridiane.

Dal, Amiot 2008: G. Dal, D. Amiot, *Composition néoclassique en français et ordre des constituants*, în *La composition dans une perspective typologique*, Arras, Artois Presses Université.

Iacobini 2004: C. Iacobini, *Composizione con elementi neoclassici*, în *La formazione delle parole in italiano*, Tübingen, Max Niemeyer Verlag.

- Kampers-Manhe 1993: B. Kampers-Manhe, *La composition comme processus de formation de néologismes*, în *Du lexique à la morphologie: du côté de chez Zwaan*, Amsterdam/Atlanta, Edition Rodopi.
- Lüdeling, Schmid, Kiokpasoglou 2001: A. Lüdeling, T. Schmid, S. Kiokpasoglou, *Neoclassical word formation in German*, în G. Booij, J. van Marle (edit.), *Yearbook of Morphology*, Dordrecht, Kluwer Academic Publishers.
- Matei 1995: H.C. Matei, *Enciclopedia antichităţii*, Bucureşti, Editura Meronia.
- Nistor 2000: Vlad Gh. Nistor, *Redefinind sfârşitul. Cetate şi Imperiu*, Bucureşti, Editura Nemira.
- Scalise, Fábregas 2010: S. Scalise, A. Fábregas, *The Head in Compounding*, în *Cross-Disciplinary Issues in Compounding*, Amsterdam/Philadelphia, John Benjamins Publishing Company.
- Villoing 2009: Florence Villoing, *Les mots composés VN*, în B. Fradin, F. Kerleroux, M. Plénat (edit.), *Aperçus de morphologie du français*, Saint-Denis, Presses Universitaires de Vincennes.

Neoclassical compounds in Present-day Terminology

The role of neoclassical compounds in terminology and terminography, in neonymy is a problem of the highest priority, given the fact that they represent a productive means to form neologisms and a form of creativity in specialised lexis. It is the assertion we start from in the research of thematic compounds. Resemantisation of terms in accordance with the conceptual modification – through enrichment of senses and conceptual metaphor, restriction of initial sense, mobility of formants, motivation, the role of Greek-Latin roots in the interdisciplinary lexis are but a few of the objectives of our research. The descriptive-linguistic method and the etymological method are two of the methods used in the analysis.

One of the conclusions of the research is that in the current terminology, neoclassical compounds have a high willingness to generate terms that cover the multitude of new concepts at disciplinary and interdisciplinary level of sciences.